

Chương thứ 6

CỬU U QUỶ VIỆN

- **M**ạnh Đạt Nhân ! Sao ngươi tự ý bỏ đi và còn đi đến tận chốn xa xôi này ?

Câu quát hỏi, nửa như quả trách nửa như mai mỉa châm chọc, vang lên quá bất ngờ khiến Mạnh Đạt Nhân giật mình.

Chưa hết, khi đưa mắt nhìn về phía phát thoại, thấy họ có ba người đang từ chỗ khuất bước ra và dường như có cùng hướng đi như hướng Mạnh Đạt Nhân đang nhắm đến. Mạnh Đạt Nhân thật sự không chờ đợi nhìn thấy họ ở đây.

Chu Nghiêm, người vừa phát thoại lại tiếp tục lên tiếng khi thấy Mạnh Đạt Nhân như không có gì để nói :

- Chúng tỏ tai mắt của bọn cung không hề kém, đúng thế không ? Hiện Hà Tử Giang đang ở đây, thiết nghĩ, Mạnh Đạt Nhân ngươi càng im lặng càng khiến bọn hương chủ thêm nghi ngờ.

Mạnh Đạt Nhân cuối cùng cũng trấn tĩnh lại :

- Tôn giá muốn ám chỉ tại hạ vì ngại phải đối chất với bất kỳ ai ở Hà gia nên đã tìm dịp bỏ đi ?

Một trong hai nhân vật cùng xuất hiện với Chu Nghiêm chính là Hà Tử Giang, lão lên tiếng :

- Bốn năm trước, sau khi lệnh tôn mạng vong một cách bất minh, Tôn Bằng cũng đã đến Hoàng Hà này. Và ba năm sau đó, chính Tôn Bằng, lệnh đại cửu đã nhờ chất độc Ngô Công thiện dụng của bọn thủy khấu Hoàng Hà mưu hại tệt nhi Hà Tử Kiên. Cho hỏi, thiếu hiệp đến Hoàng Hà lần này phải chăng muốn tìm Tôn Bằng ?

Mạnh Đạt Nhân không thể phủ nhận, đành đáp :

- Người tận mục sở thị gia phụ bị hại chính là gia đại cửu Tôn Bằng. Tuy tại hạ đến để hỏi thêm đại cửu nhưng cái chết của gia phụ không phải tôn giá không có liên quan.

Chợt Chu Nghiêm cười lạt :

- Bọn hương chủ lại cho rằng đó không phải chủ ý duy nhất khiến thiếu hiệp phải bỏ công đến đây để tìm Tôn Bằng.

Mạnh Đạt Nhân cố giữ vẻ thản nhiên :

- Gia thân của tại hạ đâu còn ai ngoài một mình Tôn đại cửu ? Xa cách khá lâu, nay tại hạ có đến tìm đại cửu cũng đâu phải là chuyện lạ ?

Nhân vật thứ ba nãy giờ vẫn im lặng, chợt lên tiếng, nói bằng giọng the thé khó nghe :

- Bản nhân là người được lệnh đường chủ hình đường sai phái, quyết làm ra hư thực những chuyện có liên quan đến cái chết của phụ thân ngươi. Do việc tìm gặp Tôn Bằng là cần thiết, ngươi nghĩ sao nếu bản nhân đề xuất ngươi và bọn ta đi chung đường ?

Mạnh Đạt Nhân lập tức buộc miệng :

- Không được !

Nhân vật này nheo mắt :

- Không được ! Tại sao ?

Mạnh Đạt Nhân lúng túng :

- Vì tại hạ cho rằng... cho rằng...

Nhân vật nọ mỉm cười :

- Trừ phi ngươi ngại, sau khi gặp Tôn Bằng và Hà Tử Giang đôi chất sẽ lộ ra các việc ngươi cố tình vu không Hà Tử Giang và Hà Tử Giang không hề sát hại phụ thân ngươi, nên ngươi không muốn cùng đi với bọn ta.

Mạnh Đạt Nhân cúi gắt :

- Tại hạ không hề ngại điều đó. Và thiên nghi tôn giá cũng chớ vội võ đoán.

Lộ vẻ giận dữ, nhân vật nọ bảo :

- Bản nhân có võ đoán hay không, cứ đợi đến lúc gặp Tôn Bằng sẽ rõ.

Mạnh Đạt Nhân khẳng khẳng cự tuyệt :

- Tại hạ chỉ muốn gặp Tôn đại cửu trong thân tình và dĩ nhiên là phải kín đáo. Chu vị chớ mong tại hạ đáp ứng đòi hỏi này của quý vị.

Nhân vật nọ điểm một nụ cười nhạt :

- Thật sự là gặp mặt trong thân tình sao ? Bản nhân e không phải. Trừ khi...

Mạnh Đạt Nhân lộ vẻ cảnh giác :

- Sao ?

Nhân vật nọ cũng bằng giọng the thé, nói đề quyết :

- Trừ khi ngươi nói rõ chủ ý, tìm gặp Tôn Bằng để làm gì. Ngược lại, nếu ngươi không nói, đừng trách bản nhân phải xử trị ngươi về tội vu khống, mưu đồ hãm hại Hà Tử Giang hiện đang có lệnh lang là ái đồ của cung chủ bốn cung Địa Khuyết.

Mạnh Đạt Nhân chột bĩu môi :

- Thật thế sao ? Hóa ra đây là cách Địa Khuyết Cung định thực hiện gọi là tra xét tố tường mọi hư thực đó sao ? Và đây cũng là hành vi quang minh lỗi lạc, vì chính nghĩa của Địa Khuyết Cung đó sao ?

Từ khi nhân vật này lên tiếng, vai trò của Chu Nghiêm hầu như bị lu mờ. Chứng tỏ, với thân phận một hương chủ như Chu Nghiêm vẫn thấp kém hơn so với nhân vật vừa tự nhận là nhân vật được đường chủ hình đường Tạ Bất Nghi sai phái.

Và sự thật đúng như vậy, trước lời lẽ hàm ý miệt thị do Mạnh Đạt Nhân vừa nói, Chu Nghiêm tuy có sắc mặt giận dữ nhưng để tỏ lộ phản ứng lại thì lại do nhân vật nọ chủ xướng.

Nhân vật nọ vụt cười dài :

- Tuy bôn cung luôn hành sự quang minh lỗi lạc nhưng không phải vì thế mà để người bay mất hay bất cứ ai muốn đem đặt, muốn vu họa cho ai ở bôn cung cũng được. Một lần nữa bản nhân hỏi người nói hay không nói rõ chủ ý tìm gặp Tôn Bằng của người ?

Mạnh Đạt Nhân không hề nao núng cho dù khẩu ngữ của đối phương rõ ràng là hàm ý đe dọa :

- Muốn uy hiếp tại hạ ư ? Qua đó cho thấy việc tôn giá định tìm gặp đại cửu Tôn Bằng hoàn toàn không có thành tâm, muốn tra xét ngọn ngành về cái chết của gia phụ. Thực ý đồ của tôn giá là gì ?

Nhân vật nọ vụt hạ thấp giọng :

- Thực ý của bản nhân ư ? Là muốn bắt người về bôn cung để trị tội. Nằm xuống !

Vù...

Xuất kỳ bất ý nhân vật nọ vung tay. Và lập tức có một luồng hấp lực mạnh mẽ như muôn cuốn hút Mạnh Đạt Nhân phải chạy đến chỗ đối phương. Mạnh Đạt Nhân do không cưỡng nổi hấp lực phải chấp chới chạy đến.

Ào...

Và khi nhìn thấy bọn đối phương ba người đều tỏ vẻ hài lòng, chờ đợi Mạnh Đạt Nhân rồi thế nào cũng bị chế ngự, tâm cơ của Mạnh Đạt Nhân chợt máy động, giúp Mạnh Đạt Nhân nảy được một ý để tự cứu nguy.

Và điều đó liền xảy ra khi Mạnh Đạt Nhân chỉ còn trong gang tấc nữa là bị nhân vật nọ vươn tay không chế huyệt đạo.

Trong khoảng cách quá gần, Mạnh Đạt Nhân chợt tung mạnh hữu thủ :

- Không dễ đắc thủ thế đâu. Đỡ !

Ầm !

Và...

Bùng !

Chấn kinh vang lên, vô tình hóa giải toàn bộ luồng hấp lực chỉ suýt gây nguy hiểm cho Mạnh Đạt Nhân.

Nhân vật nọ cau mày :

- Một kẻ có bản lĩnh kém cỏi như người sao bỗng dưng có năng lực chống lại công phu Cách Không Nhiếp Vật của La Cảnh Thân ta ! Thử một lần nữa xem nào ! Tiếp !

Vù...

Luồng hấp lực lại xuất hiện.

Nhưng đã trải qua một lần hiểm cảnh, lần này Mạnh Đạt Nhân đâu để đối phương sớm toại nguyện, cho dù biết luồng hấp lực sau phải uy mãnh hơn luồng hấp lực trước, Mạnh Đạt Nhân bật quát :

- Quân tử chỉ cách nhau đôi ba ngày đã thấy khác, huống cho tại hạ bây giờ đâu còn là người của mười, mười lăm ngày trước ! Xem chường ! Vẫn lợi dụng hấp lực của đối phương để dịch chuyển thân hình lại gần, Mạnh Đạt Nhân bật nhanh và bật đủ song thủ.

Vù...

Vù...

Nhân vật nọ quát to :

- Tiểu tử quả có đôi chút bản lãnh. Đi !

Và...

Luồng hấp lực của nhân vật nọ vụt đổi thành chân kinh, một luồng chân kinh cực kỳ thâm hậu ào ào đẩy về phía Mạnh Đạt Nhân.

Ào...

Ầm !

Chân kinh làm Mạnh Đạt Nhân lão đảo. Và đúng lúc này, không hiểu Chu Nghiêm đã động thân từ lúc nào, thanh âm của Chu Nghiêm bỗng cất lên ngay phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân :

- Không ngờ chỉ hơn mười ngày không gặp, tiểu tử ngươi quả là đã có công phu khác trước. Vậy hãy đón thử một chưởng của Chu mỗ xem sao. Ha...

Ha...

Vù...

Mạnh Đạt Nhân phần hận :

- Đã hơn về nhân số, lại lén dùng thủ đoạn ám muội. Đây là hành vi quang minh lỗi lạc của Địa Nguyệt Cung đó sao ? Tiếp chiêu !

Với cách dịch chuyển khác thường, bỗng dung Mạnh Đạt Nhân xuất hiện ngay bên cạnh Chu Nghiêm và từ đó phát ra một kinh chênh chéch vào họ Chu.

Ào...

Bung !

Nhân vật vừa tự xưng là La Cảnh Thân chợt cười rộ :

- Bát Quái Du Hình Bộ ? Đã gần sáu mươi năm, sở học Bát quái Môn tưởng đã thất truyền, không ngờ nó vẫn tái hiện ở một tiểu tử vô danh là ngươi ! càng tốt ! Đỡ !

Vù ! Vù !

Nếu cách dịch chuyển của Mạnh Đạt Nhân là khác thường thì cách di hình hoán vị của La Cảnh Thân phải được xem là dị thường. Vì chỉ trong chớp mắt, trước mặt Mạnh Đạt Nhân đã có La Cảnh Thân xuất hiện chờ sẵn với một chiêu công lợi hại.

Biến sắc và tự nghĩ bản thân khó có thể là đối thủ nếu phe đối phương bắt chấp thị phi cả ba người cùng ra tay, Mạnh Đạt Nhân vụt xoay người và...

Vút !

Chu Nghiêm bật gầm :

- Vội chạy đi đâu ? Đỡ !

Vù...

Mạnh Đạt Nhân tuy thật ý chỉ muốn bỏ chạy nhưng vẫn bất ngờ quay về phía Chu Nghiêm :

- Ai bảo tại hạ chạy ? Hãy đỡ !

Ào ...

Bung !

Và một lần nữa La Cảnh Thân lại xuất hiện ngay trước mặt Mạnh Đạt

Nhân :

- Nằm xuống !

Vù ...

Mạnh Đạt Nhân rít qua đôi hàng răng nghiến chặt :

- Vị tất như tôn giá nói. Xem chiêu !

Mạnh Đạt Nhân tận lực vỗ ra một kình.

Ào...

Ầm !

Ngay khi tiếng chân kình vang lên, Mạnh Đạt Nhân vụt cười rộ :

- Bình bát yếm trá ! Đa tạ tôn giá đã tiễn chân ! Ha ha....

Vút !

Phát hiện Mạnh Đạt Nhân nhân thế nguy vẫn đủ tâm cơ để nương theo chân kình bỏ chạy, La Cảnh Thân phẫn nộ :

- Tiểu tử dám hí lộng bần nhân ư ? Phải chết ! Đỡ !

Vù... Vù...

Nhưng Mạnh Đạt Nhân vẫn thoát, khiến La Cảnh Thân đành tức tối giậm chân :

- Sao ta không nghĩ người sẽ dùng Bát Quái Du hình Bộ để chạy ? Hừ!

Chu Nghiêm tuy có bất ngờ vì cách thoát thân quá mạo hiểm và liều lĩnh của Mạnh Đạt Nhân nhưng Chu Nghiêm vẫn kịp hô hoán :

- Đuổi theo, mau !

*

* *

Chạy dọc theo hai bên bờ sông Hoàng Hà có không ít nơi hoang sơ um tùm, ngõ đã lâu không thật lâu vẫn chưa một ai đặt chân đến, Mạnh Đạt Nhân hiện đang ẩn nấp ở một nơi như thế.

Từ chỗ nấp nhìn ra, Mạnh Đạt Nhân không thể không nghi ngờ chủ ý thật sự của Địa Khuyết Cung khi họ tình cờ kiếm tìm Tôn Bằng gần như cùng một lúc với chính Mạnh Đạt Nhân. La Cảnh Thân, Chu Nghiêm và Hà Tử Giang vẫn đang ráo riết truy lùng Mạnh Đạt Nhân.

Họ bảo họ tìm Tôn Bằng để tra xét và làm rõ hư thực, liệu xem Hà Tử Giang có thật sự gây ra thảm án sát hại song thân của Mạnh Đạt Nhân hay không. Tuy đây là lời lẽ đầy thuyết phục nhưng do lúc mới rời La Cảnh

Thân lại như cô tình lấy mạng Mạnh Đạt Nhân nên giữa lời nói và hành vi của Địa Khuyết Cung đã để lộ mâu thuẫn.

Với mâu thuẫn này, Mạnh Đạt Nhân mơ hồ như minh định, chủ đích thật sự của Địa Khuyết Cung chỉ là vì bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. lúc cùng Tạ Bất Nghi, đường chủ hình đường Địa Khuyết Cung đứng trước hai mộ phần đã bị khai quật, chính Mạnh Đạt Nhân vì thiếu lịch duyệt lẫn thiếu cân trọng đã vô tình nói lộ ra, rằng ngoài phụ thân của Mạnh Đạt Nhân còn một nhân vật nữa biết về quyền cổ thư Vạn Lưu Quy Tông. Và vì Mạnh Đạt Nhân bây giờ chỉ còn mỗi một Tôn Bằng là người thân, phải chăng đó là nguyên do khiến Địa Khuyết Cung nảy ý truy tìm tung tích Tôn Bằng ?

Hà Tử Giang đã biết Tôn Bằng từng có thời gian quan hệ với thủy khẩu Hoàng Hà và đó là lời giải thích cho sự xuất hiện của Địa Khuyết Cung ngay tại phạm vi Hoàng Hà này !

Chợt có bàn tay ai đó khẽ chạm vào đầu vai Mạnh Đạt Nhân từ phía sau. Đang mãi ngẫm nghĩ, cái chạm làm cho Mạnh Đạt Nhân giật nảy người suýt gây thành tiếng động.

Mạnh Đạt Nhân thất thần hoảng sợ, vội quay đầu nhìn về phía sau. Một nhân vật có đôi mắt tròn to, lấp lánh thần quang đang đứng ngay phía sau lưng Mạnh Đạt Nhân với một ngón tay đặt ngay lên miệng :
- Suyt !

Đó là một nhân vật hoàn toàn xa lạ đối với Mạnh Đạt Nhân.

Tuy nhiên, cái chạm tay nhẹ nhàng thay cho hành vi không chế hoặc ám toán, kèm theo là tiếng suyt nhỏ hàm ý nhắc nhở, cảnh tỉnh Mạnh Đạt Nhân, chỉ nội bao nhiêu đó cũng đủ cho Mạnh Đạt Nhân nhận thức kẻ xa lạ chỉ có thể là bằng hữu, quyết không phải địch nhân.

Mạnh Đạt Nhân đương nhiên cũng không muốn gây kinh động khiến bọn Địa Khuyết Cung phát hiện nơi đang ẩn. Do đó Mạnh Đạt Nhân lẳng lặng gật đầu đáp lại tiếng suyt nhỏ của nhân vật xa lạ nọ.

Lấy ngón tay ra khỏi miệng, nhân vật nọ mỉm cười vừa hát đầu về một phía vừa mấp má môi để nói lên một câu nói mà không cần phát thành thanh âm.

- ...

Dù không có thanh âm nào phát ra nhưng qua đôi môi của nhân vật nọ, được mấp má một cách thật chậm, Mạnh Đạt Nhân cũng hiểu được nhân vật nọ muốn nói điều gì.

Và sau một thoáng suy nghĩ thật nhanh, Mạnh Đạt Nhân lần nữa lẳng lặng gật đầu tỏ ý hiểu và chấp thuận đề xuất đầy thiện ý của nhân vật nọ.

Nụ cười mỉm của nhân vật nọ vụt biến thành cái cười hớn hở. Và nhân vật nọ lập tức quay người, nhanh nhẹn nhưng vẫn nhẹ nhàng bước về phía lúc nãy nhân vật này đã hát đầu hàm ý chỉ hướng.

Mạnh Đạt Nhân cũng vội bước theo và cũng bước bằng những bước nhẹ nhàng như vậy.

Dù đây là nơi hoang vu um tùm, tưởng như chưa từng có người đặt chân đến, nhưng nhân vật nọ thoăn thoắt bước đi, thoăn thoắt dịch chuyển.

Với nhận định này, ngay khi có thể lên tiếng, Mạnh Đạt Nhân lập tức thì thào hỏi :

- Tôn giá quá thông thạo địa hình, phải chăng...

Không hề quay lại hoặc dừng chân, từ phía trước nhân vật nọ phát thoại vọng về phía sau, chỉ bằng câu nói ngắn gọn nhưng đủ làm cho Mạnh Đạt Nhân hiểu tất cả :

- Không riêng gì Địa Khuyết Cung, bất kỳ ai tìm đến tận thủy trại Hoàng Hà của ta để gây hấn đều bị ta đối phó tương tự. Huống cho Tôn Bằng từng là thuộc hạ của bọn trại Hoàng Hà.

Quá đủ cho Mạnh Đạt Nhân hiểu, nhân vật này phải có thân phận khá cao ở thủy trại Hoàng Hà và những gì đã diễn ra lúc nãy giữa Mạnh Đạt Nhân và bọn Địa Khuyết Cung đã được nhân vật này nhìn thấy.

Gọi Tôn Bằng là thuộc hạ, lại bất ngờ xuất hiện dẫn lối cho Mạnh Đạt Nhân lẫn tránh bọn Địa Khuyết Cung, quả nhiên nhân vật này vì nghĩ Mạnh Đạt Nhân có liên quan đến Tôn Bằng nên mới ứng cứu.

Vậy là không còn gì để hỏi và cũng không cần hỏi, Mạnh Đạt Nhân ung dung bước theo sau nhân vật nọ.

Dọc theo hai bên bờ sông Hoàng Hà, có rất nhiều chỗ hoang vu um tùm, nơi cỏ mọc đầy những lùm cây dại mọc hoang. Một trong những nơi như thế đã dẫn đưa Mạnh Đạt Nhân tới thủy trại Hoàng Hà.

Vừa thấy khu thủy trại thấp thoáng xuất hiện, nhân vật nọ liền há miệng cười to :

- Đến đây là an toàn. Dù là địa khuyệt hay thiên tàn cũng không một ai dám đến đây gây hấn cùng bọn trại.

Mạnh Đạt Nhân hoài nghi :

- Tôn giá cũng từng biết Thiên Tàn Cung ?

Nhân vật nọ từ từ quay lại cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy sắc mặt ngạc nhiên :

- Hóa ra có cả Thiên Tàn Cung nữa sao ?

Mạnh Đạt Nhân bị bất ngờ :

- Tôn giá vừa đề cập đến hai chữ Thiên Tàn, không lẽ...

Nhân vật nọ cười rộ lên :

- Ta nói như thế chỉ vì thuận miệng thôi. Ai lại không hiểu thiên tàn thường đi đôi với địa khuyệt. Hóa ra trên đời này ngoài Địa Khuyết Cung vẫn còn có một Thiên Tàn Môn nữa ! Lạ thật đấy !

Hết nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân vòng tay thi lễ :

- Tại hạ là Mạnh Đạt Nhân, đa tạ tôn giá đã...

Nhân vật nọ xua tay :

- Ta đã nghe hết rồi và còn biết thiếu hiệp có một vị cứu cứu là Tôn Bằng, đã từng là thuộc hạ bỏn trại. Thôi, mọi chuyện để sau hãy nói, tạm thời ta phải lo thu xếp chỗ lưu ngụ cho thiếu hiệp. Ngày mai, ta sẽ cùng thiếu hiệp đến ra mắt trại chủ. Mời thiếu hiệp đi theo ta.

Vẫn kẻ đi trước người theo sau, nhưng lần này nhờ có tâm trạng hoàn toàn bình ổn nên cả hai không phải khẩn trương. Nhân đó, Mạnh Đạt Nhân có cái nhìn bao quát về cách bố phòng quả nhiên là nghiêm ngặt của thủy trại Hoàng Hà.

Một thủy trại nếu chỉ dành cho phường thủy khấu đạo tặc nhất định không thể và cũng không cần thiết phải có sự bố phòng cẩn mật như thế này. Nhưng do điều đó đã xảy ra, Mạnh Đạt Nhân nghĩ thủy trại Hoàng Hà không phải tầm thường.

Với nhận định này, Mạnh Đạt Nhân lại sinh nghi. Một mãnh tướng ắt phải có hùng binh. Nhưng Tôn Bằng đại cứu của Mạnh Đạt Nhân lại quá kém cỏi, không thể xem là thuộc hạ hữu dụng của thủy trại Hoàng Hà. Như vậy, một thủy trại Hoàng Hà nếu có khá nhiều thuộc hạ vô dụng như Tôn Bằng thì không một ai dám huênh hoang nói rằng, dù là Thiên Tàn hay Địa Khuyết cũng không dám đến tận nơi gây hấn. Lời lẽ của nhân vật nọ có ẩn chứa sự mâu thuẫn.

Chưa hết, để biết rõ và nhớ ngay đến Tôn Bằng, tên của một thuộc hạ vô dụng, nhân vật nọ hoặc có trí nhớ thiên phú tuyệt đỉnh hoặc trong việc nhận biết ngay Tôn Bằng lại bộc lộ thêm sơ hở thứ hai của nhân vật nọ. Chứng tỏ thủy trại Hoàng Hà nếu không phải từ lâu thì ngay khi Địa Khuyết Cung chợt quan tâm đến Tôn Bằng, họ cũng bắt đầu manh nha để tâm đến Tôn Bằng.

Với Địa Khuyết Cung, như Mạnh Đạt Nhân nhận định, họ quan tâm đến Tôn Bằng vì có liên quan đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Vậy còn thủy trại Hoàng Hà thì vì nguyên nhân nào? Hay cũng vì Vạn Lưu Quy Tông bí kíp?

Do càng nghĩ càng cảm thấy ngờ đung nên khi màn đêm buông xuống và chỉ có một mình trong gian tịnh phòng yên tĩnh, Mạnh Đạt Nhân thay vì ngã lưng tìm ngay giấc ngủ thì lại ngưng thần nghe ngóng khắp nơi.

Bí thuật Địa Thính của Thần Môn tỏ ra đặc dụng.

Thoạt tiên, ngay khi vận dụng thuật Địa Thính, một phát hiện chợt đến, giúp Mạnh Đạt Nhân càng thêm cảnh giác với thủy trại Hoàng Hà. Cách gian tịnh phòng của Mạnh Đạt Nhân không xa, có tiếng thì thảo đàm thoại của hai gã thuộc hạ thủy trại Hoàng Hà.

Thủy trại này ở bên ngoài đã có sự bố phòng nghiêm ngặt, việc cắt đặt hai gã thuộc hạ canh giữ phía ngoài là hành động không cần thiết. Và chỉ là cần thiết nếu thủy trại Hoàng Hà đang có mưu đồ giam lỏng Mạnh Đạt Nhân.

Càng thêm nghi ngờ, Mạnh Đạt Nhân càng cố gắng lắng nghe tiếng hai gã nọ đòi thoại.

Phải một lúc lâu sau đó, cố nắm bắt mạch chuyện của hai gã nọ, Mạnh Đạt Nhân mới có thể nghe chúng nói gì.

Sau đó, khi đã hiểu rõ phần nào ẩn ý của thủy trại Hoàng Hà, Mạnh Đạt Nhân thở ra nhẹ nhõm và bình thản ngã lưng tìm giấc ngủ.

*

* *

Trại chủ thủy trại Hoàng Hà hóa ra chỉ là một phụ nhân. Tuy đã luống tuổi nhưng không vì thế mà kém đi vẻ sắc nước hương trời có lẽ trước kia từng có.

Mỉm cười với Mạnh Đạt Nhân, trại chủ cất giọng thanh tao nói :

- Giữa thiếu hiệp và Địa Khuyết Cung có mối thù ?

Mạnh Đạt Nhân cũng mỉm cười nói :

- Hoàn toàn không như trại chủ nghĩ. Trái lại chính Địa Khuyết Cung đang giúp tại hạ tìm hung thủ đã sát hại gia phụ.

Phụ nhân trại chủ gật đầu :

- Về cái chết của lệnh tôn, bốn năm trước, lần đầu Tôn Bằng tìm đến đây dung thân cũng đã đề cập đến, nhưng tại sao đã muốn giúp thiếu hiệp Địa Khuyết Cung lại quay ra cùng thiếu hiệp động thủ ?

Mạnh Đạt Nhân vẫn mỉm cười :

- Cũng như tại hạ, Địa Khuyết Cung cũng muốn tìm gia đại cửu Tôn Bằng để dò hỏi lại chuyện năm xưa. Nhưng có điều, vì họ lại muốn cùng tại hạ đến gặp Tôn Bằng khác với ý của tại hạ...

Phụ nhân trại chủ ngắt lời :

- Thiếu hiệp chỉ muốn tìm gặp riêng Tôn Bằng ?

Mạnh Đạt Nhân nhún vai :

- Địa Khuyết Cung cũng hỏi tương tự. Và trước sau tại hạ chỉ có một lời giải thích, đó là tại hạ chỉ muốn gặp lại gia cửu trong hoàn cảnh thâm tình, sẽ bất tiện nếu có ngoại nhân dự khán.

Phụ nhân gật đầu :

- Bọn trại chủ có thể hiểu tâm tình của thiếu hiệp. Vì dường như thiếu hiệp và lệnh cửu đã xa nhau độ một năm !

- Suýt soát như vậy ! Đó là lúc tại hạ và đại cửu vì muốn toàn mạng phải ly hương lánh nạn.

- Và thiếu hiệp thay vì cùng lệnh cửu đến với thủy trại Hoàng Hà này, đã đầu nhập Tuyết Nhạn Môn ?

Mạnh Đạt Nhân có phần sững sốt :

- Trại chủ quả có tai mắt tinh tường, đến việc tại hạ đầu nhập Tuyết Nhạn Môn cũng thông tỏ !

Phụ nhân tỏ ra đặc ý :

- Tuy thủy trại chưa đủ thực lực để so bì cùng các đại phái khác, nhưng để tồn tại, bọn trại cũng phải có biện pháp của bọn trại.

Nhưng Mạnh Đạt Nhân không để vị trại chủ đặc ý lâu, Mạnh Đạt Nhân bất ngờ hỏi :

- Từ ngày hôm qua đến nay, chí ít là ba lần tại hạ được nghe nói đại cử đã từng là thuộc hạ của quý trại. Phải chăng tại hạ nên hiểu hiện nay đại cử không còn là người của quý trại và không thể tìm thấy ở đây ?

Nét mặt của phụ nhân trại chủ vận không để lộ một dấu hiệu nào cho thấy là đã bị câu cật vấn của Mạnh Đạt Nhân làm cho bất ngờ. Nhất là khi phụ nhân thản nhiên đáp :

- Hiểu như thiếu hiệp cũng có phần nào đúng. Nhưng muốn tìm Tôn Bằng, có thể nói, bất luận ai cũng không dễ dàng tìm thấy so với bọn trại.

Đó là vì nguyên nhân nào, thiếu hiệp có biết không ?

Hỏi là để dò xét thái độ và Mạnh Đạt Nhân đã làm vị trại chủ thất vọng khi thản nhiên, như vị trại chủ đã thản nhiên, đáp lời bằng một câu hỏi :

- Phải chăng đó là vì đại cử vẫn còn là thuộc hạ của quý trại ?

Phụ nhân mỉm cười :

- Thiếu hiệp đáp đúng rồi. Và ...

Mạnh Đạt Nhân đột nhiên ngắt lời phụ nhân :

- Và muốn gặp đại cử, tại hạ phải đáp ứng điều kiện nào đó của trại chủ ? Lần đầu tiên phụ nhân trại chủ bị câu hỏi của Mạnh Đạt Nhân làm cho bối rối :

- Sao cần phải điều kiện ? Dựa vào đâu thiếu hiệp nghĩ về bọn trại chủ như thế ? Không đâu, Tôn Bằng là thuộc hạ bọn trại, thiếu hiệp vừa là người thân lại vừa từ chỗ xa xôi vượt đường dài đến thăm, bọn trại đương nhiên phải tiếp đãi và nghênh đón, tạo mọi điều kiện thuận lợi để cả hai gặp nhau, đâu có chuyện đòi hỏi hay yêu sách này nọ ?

Mạnh Đạt Nhân tươi cười, khẽ nghiêng mình đáp tạ :

- Trại chủ quả là người thông tình đạt lý, tại hạ sẽ muôn phần cảm kích nếu được trại chủ cho gặp đại cử ngay bây giờ.

Đã trấn tĩnh và trở lại vẻ tự chủ ban đầu, phụ nhân cười nhẹ :

- Gặp ngay bây giờ thì không được, vì...

Mạnh Đạt Nhân tỏ ra nôn nóng :

- Vì sao ? Phải chăng gia đại cử vô tình đắc tội với quý trại và hiện đang bị quý trại giam giữ nên khó cho tại hạ hội diện ?

- Bị giam giữ ? Thông tin này từ đâu thiếu hiệp có ?

Mạnh Đạt Nhân cười thâm. Nhưng vì không thể thổ lộ, rằng Mạnh Đạt Nhân đêm qua vô tình nghe hai gã thuộc hạ thủy trại Hoàng Hà trong lúc đối thoại đã lỡ lời đề cập đến, nên Mạnh Đạt Nhân chỉ nói :

- Nếu ở các phái đều có những nơi giam giữ hữu biệt để xử trí những kẻ phạm quy, có lẽ quý trại cũng có nơi tương tự. Tại hạ chỉ mong sao trại chủ

nể mặt, cho phép tại hạ đến thăm đại cữu một lần. Gia có gia pháp, môn có môn quy, tại hạ tuyệt đối không dám xin tội cho đại cữu, cũng không hề có ý nghĩ sẽ tìm cách giải thoát cho đại cữu.

Phụ nhân nheo mắt :

- Thiếu hiệp vẫn đề quyết lệnh cữu đang bị bốn trại tổng giam ?

Thay vì trả lời, Mạnh Đạt Nhân hỏi ngược lại :

- Ở quý trại phải chăng chỗ giam người vẫn được gọi là Hắc Thạch Đảo ?

Không chịu kém, phụ nhân hỏi tiếp :

- Và thiếu hiệp tin chắc Hắc Thạch Đảo là nơi bốn trại giam giữ lệnh cữu ?

Không cần phải giằng co lâu hơn, Mạnh Đạt Nhân đáp :

- Đó là những gì tại hạ biết, trước khi đến đây diện kiến trại chủ.

Phụ nhân tươi cười :

- Vậy thiếu hiệp muốn bốn trại đưa thiếu hiệp đến Hắc Thạch Đảo ngay bây giờ ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Nếu được trại chủ thuận tình, đó là ý muốn của tại hạ.

- Hắc Thạch Đảo đúng là nơi bốn trại dùng để giam người và hiện ở đó quả nhiên đang giam giữ một phạm nhân...

- Đó là gia đại cữu ?

- Nếu bốn trại nói không phải, liệu thiếu hiệp còn có ý định đến thăm ?

Mạnh Đạt Nhân đâu dễ dàng bị lời nói của trại chủ làm cho dao động.

Hướng chi, đêm qua Mạnh Đạt Nhân đã nhờ bí thuật Địa Thính nghe một cách xác quyết như vậy. Mạnh Đạt Nhân khẳng khẳng :

- Tại hạ vẫn muốn đến Hắc Thạch Đảo, cho dù người bị giam phải hay không phải đại cữu.

Phụ nhân chột gật đầu :

- Nếu thiếu hiệp đã quyết ý, vẫn cho rằng bốn trại đã vô cớ bắt giam lệnh cữu Tôn Bằng, nhân đây, thiếu hiệp có dám cùng bốn trại chủ đánh cược ?

- Cược ? Là thế nào ?

- Bốn trại chủ cược rằng người bị giam không phải là lệnh cữu. Do thiếu hiệp nghĩ ngược lại, chúng ta cứ lấy đó làm đầu đề đánh cược.

Mạnh Đạt Nhân ung dung đáp ứng :

- Được ! Tại hạ chấp thuận. Nếu tại hạ thắng thì sao ?

- Thì lệnh cữu sẽ được thiếu hiệp tự ý đưa đi, bất kể đã đắc tội thế nào với bốn trại.

- Vậy nếu tại hạ bại ?

Phụ nhân cười nhẹ :

- Chỉ cần thiếu hiệp giải đáp cho bốn trại chủ một câu nghi vấn.

- Nghi vấn gì ?

- Thiếu hiệp chưa bại kia mà, vội gì tìm hiểu câu nghi vấn của bốn trại chủ sẽ đặt ra.

Mạnh Đạt Nhân một lần nữa lên tiếng đáp ứng :

- Tại hạ nhận cược. Chỉ có điều, tại hạ tin đó là đại cửu, trừ phi ngay lúc này trại chủ ngấm ngầm ra lệnh cho thuộc hạ tráo đổi phạm nhân.

Phụ nhân đứng bật lên :

- Sẽ không có chuyện tráo đổi, nguyên nhân như thế nào, thiếu hiệp cứ theo bọn trại chủ ắt sẽ rõ. Nào, mời !

Chân bước theo, Mạnh Đạt Nhân vừa đi vừa ngưng thần nghe ngóng và cố dùng mắt để dò xét từng thái độ nhỏ nhất của vị trại chủ.

Vị trại chủ không nói với ai một lời, cũng không nhìn ngang nhìn ngửa và càng không có bất kỳ cử chỉ nào khác lạ.

Cả hai vẫn thẳng một đường mà đi và chỉ trong chốc lát đã đến mé sông, nơi có hơn mười chiếc thuyền được neo sẵn.

Đến gần một chiếc thuyền, phụ nhân quay lại nói với Mạnh Đạt Nhân :

- Đây là nơi có lưu vực rộng nhất của sông Hoàng Hà. Thiếu hiệp nhìn đi, trên mặt nước có chiếc thuyền nào đi lại không ?

Hiểu ý của vị trại chủ, giả như sau khi song phương đánh cược, vị trại chủ có cách hạ lệnh nào đó thật kín đáo, ra lệnh cho thuộc hạ thực hiện việc tráo người, thì với khoảng thời gian quá ngắn ngủi vừa qua, nếu có thuyền nào đó lưu thông để đến Hắc Thạch Đảo thì ngay lúc này Mạnh Đạt Nhân vẫn dễ dàng nhìn thấy. Mạnh Đạt Nhân tuy miệng cười nhưng trong lòng đã phân nào nao núng. Mạnh Đạt Nhân miễn cưỡng đáp :

- Tại hạ phải thừa nhận trại chủ là người thủ tín.

Phụ nhân mỉm cười :

- Bọn trại chủ cũng mong thiếu hiệp sẽ thủ tín như vậy. Còn bây giờ...

Phụ nhân quay lại nói với lũ trạo phu lúc nào cũng túc trực sẵn trên những chiếc thuyền :

- Bọn nhân cần một con thuyền và sẽ tự tay điều động. Bọn người mau thu xếp và sau đó hãy lui đi.

Đặt chân lên thuyền, lòng thuyền cao hơn mặt nước những hai trượng, đủ cho Mạnh Đạt Nhân nhìn thấy một dải đá sẫm màu đen ở xa xa :

- Đó là Hắc Thạch Đảo ?

Phụ nhân mỉm cười :

- Hắc Thạch Đảo vốn là một đảo biệt lập, xung quanh là nước, trên không với tới trời, dưới không thể chạm đất. Thiếu hiệp vẫn còn ý định đến đó ?

Không giữ được tự chủ, Mạnh Đạt Nhân chợt hít một hơi thật dài :

- Dù tại hạ có muốn thoái lui, lúc này cũng đã muộn rồi, đúng không ?

Phụ nhân cho chiếc thuyền lướt đi xa bờ :

- Hai bên đã nhận cược, muộn hay không chỉ cần thiếu hiệp đừng bao giờ nghĩ rằng bọn trại chủ đã hạ lệnh tráo người là đủ. Sao ?

Mạnh Đạt Nhân đành phải thừa nhận :

- Tuy tại hạ chưa phải người thua cược, nhưng dẫu sao vẫn thừa nhận trại chủ chưa làm điều gì khiến tại hạ nghi ngờ.

Là trại chủ thủy trại, việc phụ nhân tự tay điều động và làm cho chiếc thuyền lướt đi băng băng trên mặt nước cũng là điều dễ hiểu.

Dãi đá đen sẫm màu như càng lúc càng đến gần, giúp Mạnh Đạt Nhân một lần nữa minh định vẫn chưa có sự xuất hiện của bất kỳ chiếc thuyền nào khác ở quanh Hắc Thạch Đảo.

Chiếc thuyền dừng cách bờ Hắc Thạch Đảo độ hai trượng, phụ nhân nhìn Mạnh Đạt Nhân :

- Trên đảo có một thạch thất duy nhất. Đó là nơi dành cho phạm nhân lưu ngục. Và cứ mười ngày một lần mới có người đưa đủ các thứ vật thực đến cho phạm nhân. Thiếu hiệp có thể tự mình lên đảo ?

Đã phóng lao phải theo lao, Mạnh Đạt Nhân bảo :

- Được ! Và tại hạ sẽ quay lại ngay nếu trên đảo không hề có bóng dáng đại cửu.

Và Mạnh Đạt Nhân bật tung người dùng khinh thân pháp vượt qua khoảng cách hai trượng giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch Đảo.

Vút !

Chỉ một lúc sau, Mạnh Đạt Nhân đã quay lại với sắc mặt ngưng ngù và thất vọng. Mạnh Đạt Nhân không hề nhận ra khoảng cách giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch Đảo lúc này đã là ngoài ba trượng hơn.

Mạnh Đạt Nhân chỉ mãi lo nhìn vị trại chủ :

- Như đã lâu, phạm nhân của quý trại không được cung cấp vật thực ? Sao không giống lời trại chủ nói, cứ mười ngày một lần là có người đưa vật thực đến ?

Phụ nhân xua tay :

- Bôn trại chủ không quan tâm đến điều đó, vì mỗi phạm nhân tùy theo tội trạng của họ, sẽ có cách đối xử khác biệt. Điều duy nhất khiến bôn trại chủ hiện giờ đang quan tâm, đó là...

Mạnh Đạt Nhân thở dài :

- Phạm nhân là người hoàn toàn xa lạ đối với tại hạ, không phải là đại cửu Tôn Bằng.

Phụ nhân đặc ý :

- Nghĩa là thiếu hiệp nhận bại ?

Mạnh Đạt Nhân gật đầu :

- Tại hạ đang chờ nghe câu nghi vấn của trại chủ.

Phụ nhân vẫn tươi cười :

- Bôn trại chủ muốn biết, phải chăng việc cấp bách khiến thiếu hiệp và Địa Khuyết Cung cùng lo truy tìm Tôn Bằng là vì một loại bí kíp gọi là Vạn Lưu Quy Tông ?

Mạnh Đạt Nhân giật mình :

- Sao trại chủ biết ?

Phụ nhân cười lạnh lạnh :

- Kể ra bọn trại chủ đoán không lầm. Hay lắm, thì ra vì đã đắc thủ Vạn Lưu Quy Tông nên suốt một năm qua Tôn Bằng không một lời từ biệt đã lẳng lặng bỏ đi. Nhưng bọn trại chủ sẽ tìm thấy y, thu hồi bí kíp đã lâu người của bọn viện luôn cất công tìm kiếm. Ha ha....

Mạnh Đạt Nhân thất sắc :

- Tự xưng là bọn viện, trại chủ đây chính là...

- Hãy nghe cho rõ đây, Mạnh Đạt Nhân. Cổ Mỹ Kỳ là viện chủ Cửu U Quỷ Viện. Quả là thần xui đất khiến nên người và Tôn Bằng lần lượt đưa nhiều tin hay đến cho bọn viện. Người hãy ngoan ngoãn lưu lại Hắc Thạch Đảo chờ đến lúc bản nhân đắc thủ xong bí kíp sẽ cho người buông tha người. Ha ha...

Mạnh Đạt Nhân hoảng hốt :

- Tại hạ không hề có oán thù gì với Cửu U Quỷ Viện, viện chủ sao lại muốn giam giữ tại hạ ?

Cổ Mỹ Kỳ cười nhạt :

- Dầu không oán không thù nhưng việc Tôn Bằng đang cất giữ bí kíp, bản nhân đâu thể để người vô tình thổ lộ cho ai khác biết. Huống chi, hừ, bản nhân càng không muốn có thêm người là kẻ sẽ cùng bản nhân tranh tìm tung tích Tôn Bằng. Do vậy hãy an tâm lưu lại. Với người thì mười ngày sẽ có một lần cung cấp vật thực. Không như lão họ Đoàn kia đã được đối xử khác khe hơn. Tam biệt !

Chiếc thuyền rời đi, và lúc này Mạnh Đạt Nhân có nhận thấy sự thay đổi khoảng cách giữa chiếc thuyền và Hắc Thạch Đảo thì cũng đã muộn. Nhìn theo chiếc thuyền đi xa dần, Mạnh Đạt Nhân ngoài việc tự trách là đã thiếu cảnh giác, đã quá xem thường đối phương, còn có cảm nhận sự xuất thế lần lượt của Thiên Tàn Địa Khuyết nhị cung, của Bách Nhân, Cửu U Quỷ nhị viện không phải là điều ngẫu nhiên. Nhất là khi bọn họ đều lần lượt quan tâm đến bí kíp Vạn Lưu Quy Tông. Có nghĩa là cái chết của song thân Mạnh Đạt Nhân có liên quan đến nhiều người, rất nhiều người....

Hết chương 6